

מ"ת 30478/01/13 - מדינת ישראל נגד יוסף דלאל, משה דלאל, לימור אברהם, תמיר אברהם

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 30478-01-13 מדינת ישראל נ' ירושלמי ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופט כרמי מוסק
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. יוסף דלאל (עציר) 2. משה דלאל 3. לימור אברהם 4. תמיר אברהם

החלטה

1. לפניי בקשה הנוגעת לחילוט ערבויות שניתנו בעקבות החלטה לשחרר את המשיב 1 לחלופת מעצר, שכללה מעצר בית מלא בבית אחותו ובעלה (המשיבים 3 ו-4), ובפיקוח המשיב 2, שהוא אביו של המשיב 1.
2. אין מחלוקת, כי לאחר פרק זמן בו שהה המשיב 1 בחלופת המעצר, נמלט המשיב מבית אחותו. משטרת ישראל ערכה חיפושים ממושכים אחרי המשיב 1. עוד עלה, כי למעשה המשיב נטש את חלופת המעצר בין יום 23.5.13 לבין יום 26.6.13 והוא נעצר לאחר מאמצים רבים ביום 25.2.14.
3. עובדת הימלטותו של המשיב גרמה לכך שההליכים בתיק העיקרי עוכבו ולא ניתן היה לקדמם.
4. עוד עלה מעובדות שהובאו לפניי, כי משטרת ישראל השקיעה מאמצים מרובים באיתורו של המשיב, עד שזה נתפס בסופו של יום.
5. במסגרת בקשה להורות על מעצרו של המשיב 1 עד לתום ההליכים, הודיע זה כי הוא מסכים לבקשה, ועל כן ניתנה החלטה בדבר מעצרו של המשיב 1 עד לתום ההליכים.
6. במסגרת הבקשה שלפניי עותרת המבקשת לחלט סך של 3,000 ₪ מתוך הסכום של 8,000 ₪ שהופקד

בקופת בית המשפט, שהיווה אחד התנאים לשחרור המשיב 1 לחלופת מעצר, וכן עותרת לחלט ערבויות שנחתמו על ידי המשיב 1 והמשיב 2, כל אחד בסך של 30,000 ₪.

7. בחומר ראיות שהוצג לפניי, הנוגע לנסיבות הימלטותו ותפיסתו של המשיב 1, עולה כי הוא נמלט כאמור ממעצר הבית ושהה באותה תקופה במחיצת אביו, המשיב 2, שהוא אחד הערבים והמפקחים. השניים שהו פרק זמן לא קצר בדירה בעיר טבריה. המשיבה 3, שהיא אחותו של המשיב 1, עשתה מאמצים רבים כדי לאתרו וזאת בשיתוף פעולה עם משטרת ישראל. כמו כן, כאשר נודע לה שהמשיבים 1 ו-2 שוהים באותה דירה בטבריה, היא פנתה מייד למשטרת ישראל ומסרה להם על כתובת הדירה. המשיבים 1 ו-2 הספיקו להימלט מאותה דירה וחזרו לירושלים, דבר שנודע למשיבה 3 והיא שבה ופנתה למשטרת ישראל ומסרה את מקום הימצא המשיבים 1 ו-2, וכך נעצר המשיב 1.

8. המשיבים 3 ו-4 טוענים לפניי, כי הפקדון במזומן שהופקד בקופת הם כספים השייכים להם, חלקם הושגו בהלוואות. עוד טוענים משיבים אלה, כי מצבם הכלכלי קשה ולאור העובדה כי למעשה שיתפו פעולה עם משטרת ישראל, החל מהרגע בו נמלט המשיב 1, לא יהיה זה ראוי לחלט ולו חלק מהסכום שהופקד. בהקשר זה מפנה המבקשת להחלטה שניתנה במסגרת בש"פ 637/14 פלונית נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו ביום 31.1.14), בה נקבע באופן מפורש, כי חרף טענות הערבים שכספי הפקדון שייכים להם, יש לראותם כשייכים לנאשם או למי שהפר את תנאי השחרור (ראה סעיף 7 להחלטה). עוד נאמר באותה החלטה, כי יש לזכור ולהזכיר את היסוד הטמון בבקשה לחילוט, הנובע מהאחריות הכבדה על מי שנטל על עצמו את מלאכת הפיקוח במסגרת מעצר בית. כמו כן, קיים שיקול הרתעתי כנגד הערבים כדי להבהיר להם את תפקידם, וכי במידה ואינם ממלאים את תפקידם כראוי, ניתן יהיה לנקוט בסנקציות שונות, לרבות חילוט הכספים. בא כוח המבקשת הדגיש, כי ביקשו לחלט רק חלק מהכספים, וזאת לאחר שהמבקשת הביאה בחשבון את העובדה כי המשיבים 3 ו-4 אכן סייעו למשטרת ישראל כדי לאתר ולעצור את המשיב 1.

9. סבורני, כי יש לקבל במקרה זה את עמדת המבקשת, שאכן פעלה באופן שקול וראוי והביאה בחשבון את מכלול העובדות הנוגעות להימלטות המשיב 1 ותפיסתו, לרבות הסיוע הנכבד מצד המשיבים 3 ו-4. במקרה אחר היה מקום לחלט את מלוא הסכום הכספי שהופקד, שהרי אכן יש לראות בהפקדה כבאה מטעמו של המשיב 1.

10. שונה הדבר ביחס לחילוט הערבויות שנחתמו. אין ספק, כי המשיב 2 לא מילא את תפקידו כמפקח וכערב. יתר על כן, הוא בחר לשתף פעולה עם המשיב 1, סייע לו בהימלטותו, ולא מצא לנכון לדווח למשטרת ישראל על הימלטות המשיב 1 כמו על העובדה שהוא והמשיב 1 שוהים יחדיו בדירה בטבריה. יתר על כן, גם לאחר שנודע למשיבים 1 ו-2 כי כתובת הדירה בטבריה נמסרה למשטרת ישראל, וזו מחפשת אחריהם, בחר המשיב 2 לשתף פעולה עם המשיב 1 ולנסות להימלט למקום אחר.

11. בנסיבות אלו, אני מורה על חילוט הערבויות עליהם חתמו המשיבים 1 ו-2, היינו ערבויות בסכום של 30,000 ₪ כל אחד.

12. מאחר והמשיב 1 נתון עתה במעצר עד תום ההליכים, ניתן להשיב את הסכום שנותר בסך של 5,000 ₪ לידי

המשיבים 3 ו-4, זאת בכפוף לאישור בכתב שיינתן על ידי המשיב 1 או בא כוחו.

13. לצורך כך ימסרו המשיבים 3 ו-4 חשבון בנק למזכירות בית המשפט אליו יועברו הכספים בכפוף לאישור המשיב 1, כאמור.

ניתנה היום, ג' אדר ב תשע"ד, 05 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.

כרמי מוסק, שופט